

Драган Коларевић

Културна окупација Србије

У државна позоришта одавно не идем, јер нисам мазохист. Не гледам домаће филмове. Било који пацијент са Губеревца, или неке друге клинике за људе помереног ума, духовно је уравнотеженији од аутора и актера дела која се тамо играју и приказују. Ако ћу да гледам лудакe, ићи ћу у лудницу. Не пристајем да на мој укус и вредносни систем утичу комесари титоистичко-крлежијанске свести.

Реч је о игроказу који је гледао веома мали број људи, а о њему се говори и пише као да су га сви гледали. Док настаје овај текст (јун 2012) у Атељу 2012. нема представа, летња пауза, па је то идеална прилика да се прича о нечему чега нема. То је стари коминтерновски метод: сви осуђују нешто о чему ништа не знају, или знају из десете руке. Зашто ту дивну представу не прикажу на РТС да народ ужива у њој. Можда ће га одушевити повраћање по српској застави. Па шта ако повраћа, могао је да изврши малу или велику нужду. И то је природно: да човек врши нужду, да повраћа... Зашто превише бринемо о тој предста-

ви? Она ће вероватно као дело врхунске уметничке вредности бити приказана на водећим аристократским сценама у Лондону, Паризу, Мадриду, Риму... да мало и те културне империје са хиљадугодишњом традицијом просветлимо овим делом наших позоришних великана. Нека се Европљани диве црвеном бурету пуном црвене боје, на коме пише “новија српска историја”, у које глумци умачу руке и ваде их крваве. Фрљнућемо то Европи.

Ко још такве представе гледа, где се играју осим у Србији? Зашто смо ми бољи од осталих? Баш би било комично да се са сцене ХНК глумац крвавих руку обрати публици: Ви сте криви за ово! Исто то би могао да каже и онима у Лондону, Паризу, Риму, Мадриду... Па можда и у Њујорку. Они једва чекају да чују коминтерновску пропаганду.

Буре барута, о како су га хвалили и награђивали по милошевићевској Србији, постало је црвено буре, пуно крви. Тачно, новија српска историја јесте буре, пуно, али српске крви, коју су пролили словеначки и хрватски кому-

нисти – рећи ће можда неко, а ми знамо ко је тај неко, ко се иначе не разуме у ову узвишену политичку уметност.

Представа о Зорану Ђинђићу само је последица, појединачни случај, система који у Србији производи дела политичке и ратне пропаганде. Таквих дела, која се финансирају из буџета Србије, или од кредита које Србија узима од светских лихвара, које ће враћати наши потомци, има превише: сви филмови снимљени у време Слободана Милошевића па до дана данашњег, и многе позоришне представе (које је плаћао Милошевић и његов систем “културе”) увреда су за Србе, приказани су као дебили, крволоци... Јесу ли Срби заиста кретени или их таквим представља хрватско-словеначка ратна пропаганда? Очигледно да јесу кад небески Срби упорно плаћају, славе и хвале таква дела о себи и свом културом бићу.

Свим водећим политичарима у “региону” су пуна уста сарадње и помирења, а судећи по активности ратно-пропагандне индустрије, нарочито преко позоришне и филмске сурадње, рат нам тек предстоји.

О позоришном ђубрету на београдским и српским сценама часопис “Драма” је писао из броја у број. Од тога, изгледа, никакве користи за српску културну политику. Сада је, рекло би се, кап прелила чашу.

Шта се правимо луди? Па Југословенско драмско позориште је измишљено да би се уништило српско Народно позориште. У позоришту је континуитет антисрпства од Другог светског рата. И није тада почео.

Културна окупација Србије почела је 1915. после повлачења српске војске у Грчку и траје до дана данашњег. И трајаће јако дуго јер Србима не пада на памет да се побуне против тог антикултурног зла.

Окупацију која је настала у Првом светском рату одлично је описао надарени, прерано преминули књижевник, Бранимир Ђосић у роману *Покошено њоље*. Тадашњи окупатори Београда, аустроуграски официри, сви од реда су говорили српски језик. Када је најављено да ће се Српска војска вратити у Београд 1918. главни јунак романа је ту вест радосно саопштио сестри: Долазе наши! А сестра му је одговорила: Наши се неће вратити! – јер су два њена рођена брата, а његови ујаци, погинула у рату.

Тако је то било, наши се нису вратили 1918, сваки трећи мушкарац у Србији је погинуо, а окупаторски војници који су говорили српски, променили су униформу, уместо аустроугарске, обукли су српску и добили чин више. Тако су окупатори постали ослободиоци. Срби их и данас славе као ослободиоце. Тако је Србија из једне ушла у другу окупацију, које још увек није свесна, мада је држава која је окупирала Србију, Југославија, већ одавно непостојећа. И данас нам ти ослободици пљују у лице у виду културне размене потомака титоистичких моћника.

Као и 1915. тако је и 1944. братија: Тито, Кардељ, Ђилас... са својим хордама, виолентним динарцима, и осталим брђанима и планинцима, опљачкала и понизила Србију, уништила последње зрно поноса и свести.

Производ тог југословенства је титоистичка свест која се укоренила у такозваним “институцијама културе” бастионима титоизма. Те такозване установе и институције од Другог светског рата на овамо потрошиле су милијарде долара буџетских, народних пара, али не да чувају остварене културне вредности Срба и других народа који живе у Србији, и да стварају нове културне и уметничке вредности, већ су оне у служби Словеначке, Хрватске и Шиптарске сепаратистичке и ратне пропаганде. Они су деценијама припремали разбијање заједничке државе да би тако разбили и уништили Српски народ и запленили све што му припада од територија до предузећа, кућа, имања, духовних остварења. У тим институцијама су деца титоистичких моћника. Антисрпство и србомржња су узрок и циљ њиховог постојања. Узмите било коју представу или филм са партизанском или “савременом”, “ангажованом тематиком”, у њима су Срби увек у негативном контексту, као Црнци, Индијанци или Кинези у америчком шунду. Они су критиковали стаљинизам, а славили титоизам, који је други назив за стаљинизам. Иронија је да је највећа жртва и стаљинизма и титоизма баш српски пук. Титоизам је коминтерновска политика освете Србији зато што је примила цвет белих руских официра и руске интелигенције који су у њој нашли уточиште после Црвеног октобра. За тај чин према руској браћи Срби су били награђени јер су добили врхунске архитекте, инжењере, математичаре, лекаре, професоре... Они су у Србији били вољени и уважавани, за разлику од Запада, на пример Фран-

цуске, где су руски племићи, једино могли да раде као радници у фабрикама, као таксисти и келнери. Због тог гостопримства и братске словенске љубави, коминтерна је одлучила да уништи краљевину Југославију и српски народ. Савезнике је нашла у следбеницима Јосипа Франка, Анте Старчевића, Анте Павелића и хрватских комуниста. Велика Албанија на рачун Србије је њихов заједнички пројекат и заједничка изведба. Космет је продан да би се добила Чеченија.

Није у питању само представа о Зорану Ђинђићу. Недавно је одржан фестивал Мирослава Крлеже, за то има пара, али нема пара да се оправи кров Музеја аутомобила у Београду, који прокишњава (вода шикља у млазевима док киша пада, а таваница отпада), само зато што је власник збирке старих аутомобила, баснословне вредности, и директор Музеја, члан Српске напредне страке, а сада и саветник председника Републике за културу. Такав музеј немају ни много већи градови од Београда, а камоли Загреб, Љубљана, Сарајево, Приштина... Не дају титоисти, премазани у жуто, паре политичким неистомишљеницима па макар пропала зграда која је под заштитом државе као споменик културе. У том музеју је и приватно позориште које никад, ни од Града, ни од Републике, није добило ни динара за изванредне представе, које финансира сам Братислав Петковић, драмски писац са дипломом позоришног редитеља. Али зато свака србомрзачка бљувотина је богато плаћена као да смо најбогатија земља на свету. Сваки србомрзац из “региона” може да дође на београдске сцене, које финансирају

Град и Република, да нам пљуне у лице, да нам мокри по телу, да добије десетине хиљада евра хонорара, да добије награде и похвале медија под контролом “жутих”.

Свакодневно се на пропалим српским ТВ каналима врте филмови из бивше Југославије, јер нема шта друго да се емитује, од партизанских будалаштина, инфантлних и баналних до зла бога, преко досадних, развучених прича из динарских бестрагија и других кршевитих предела, до филмова са тада савременом, урбаном, тематиком који су наивни до крајњих граница, чије сценарије су писале умне главе, елита титоистичка, а ефекат је као узвишена песма кокошке кад снесе јаје. Судаћи по тим филмовима, сви драмски и филмски ствараоци су рођени у шталама међу овцама и козама, у њиховм опојном мирису. Са тим културним благом, стадом, они нас воде у светлу будућност још од '45. То културно зло се свакодневно шири у народу и битно формира народну свест. Они на тај начин фалсификују уметност, прошлост и систем вредности. Они су подлога за турбофолк.

И представа о Зорану Ђинђићу је последица титоистичке свести и њене мржње према српству. Ми не смемо дозволити да се понашамо као они. Ма колико нас они мрзели ми морамо имати на уму и добре примере.

На пример: Рудолф Валдец, хрватски вајар, је аутор споменика Доситеју Обрадовићу у Студентском парку у Београду и споменика Краљу I Првом Карађођевићу у Петровграду (данашњем Зрењанину) који су титоисти склонили у налету братства-јединства. У Београду су живели хрватски писци:

Матош, Тин Ујевић, Густав Крклец и Београђани су их прихватили као своје. Ја и данас Тина Ујевића сматрам српским песником, а наравно он је Хрват и хрватски песник. Зашто га сматрам српским песником? Зато што је две своје најзначајније књиге песама објавио у Београду: *Лелек себра* и *Коллајне*, екавицом, ћирилицом и ту провео десет најплоднијих година живота. Али моја деца, као и друга српска деца, данас, то не знају. То је проблем. Није проблем што је Тин за време Другог светског рата живео у усташком Загребу, што је радио у државној новинској агенцији “Велебит”, морао је стари Тин од нечега да живи. Назору је Павелић 1942. тискао пет књига, исте године објавио је, хрватски књижевни горостас, песму Поглавнику, а онда је 1943. певао о Титу и постао 1945. председник Сабора Хрватске и ушао у школске лектуре у Србији.

Густав Крклец је написао најлепшу песму о Скадарлији. Некад су Срби знали те стихове напамет, а сада су их заборавили. Нови нараштаји о Крклецу, ко и о Тину, ништа не знају, под диктатуром жуте и чедистичке културе.

Много је знаменитих Хрвата, с краја деветнаестог и почетка двадесетог века, у Београду видело искру слободе којој су и сами и тежили. Многи су, попут Валдеца, или Виктора Новака, били за братство словенског народа на Балкну. Зар Иво Андрић, који је Хрват по рођењу, није добровољно постао Србин? Али многима то није одговарало.

Једини хрватски писац који је избачен из Београда, пре Првог светског рата, као аустроугрски шпијун, био је Крлежа. А данас се намеће у Србији

као културни примерак за углед. Наравно касније, са својим саборцем из обавештајне школе у Печују, Брозом, он утемељује титоистичко-крлежијанску културну политику, постављају своје агенте на сва битна места, нарочито тамо где је лова и репресија, тако да чак и постхумно владају поспрулим српством. У томе су им десна рука у Србији, мач револуције, били београдски надреалисти, или како их је звао естетичар Сретен Марић: јебиветри, који су се на таласу моде оженили богаташким кћерима и могли да се у досади баве лудачким експериментима без обзира на резултат. Које су то уметничко дело они створили. Данашњи “културни посленици” су из титоистичко-крлежијанског шињела.

Ко су носиоци и извршиоци погубне атисрпске политике у Србији? Да ли су то они који су дали недвосмислену подршку Тадићу и Јовановићу, на протеклим и свим претходним изборима?

Подршку Тадићу су дали: Здравко Чолић, Момчило Бајагић, Дејан Мижач, Слободан Шијан, Мира Бањац, Гордан Кичић, Бранислав Трифуновић, Радош Бајић, Војислав Брајовић, Светозар Цветковић, Предраг Ејдус, Бранислав Лечић, Бранко Цвејић, Тихомир Станић, Лазар Ристовски, Дара Џокић, Горан Шушљик, Тамара Вучковић, Милица Михајловић, Слободан Бода Нинковић, Мирослав Момчиловић, Јагош Марковић, Наташа Нинковић, Срдан Голубовић, Вјера Мујовић, Тања Мандић Ригонат, Милена Шешић итд. (скинуто са сајта: <http://www.ds.org.rs/medija-centar/vesti/14850-podrska-boristu-tadicu-na-izborima-za-predsednika-srbije>) Ух, заборавих

Биљану Србљановић, увредиће се, а примећује се да нема многих који су му на прошлим изборима дали подршку. Да ли брод тоне?

Подршку Чедомиљу (није грешка) Јовановићу, који подржава независно Косово и сматра да је РС геноцидна творевина, свесрдно су дали: Јован Ђирилов, Лазар Стојановић, Срђан Гојковић Гиле, Тимоти Џон Бајфорд, Душан Ерцеговац, Лена Богдановић, Ђорђе Павлов, Стеван Филиповић, Оливера Жежина, Алек Џонић, Сека Сабљић, Бора Тодоровић, Пуриша Ђорђевић, Светислав Басара, Миљенко Дерета, Драган Великић, Маја Мичић, Јелена Милић, Дуња Илић итд. (подаци са сајта: <http://stina.ldap.rs/Liberalnodemokratska-partija/16172/Karavan.shtml>)

Зашто се толико уметника страначки сврстава? Због новца?

На српску свест пресудно утичу медији који су под контролом Ђиласа, Шапера и Крстића. Шаперизам и ђиласовштина разарају српско духовно биће. Окачили су се на све буџете и док је Србија потпуно осиромашила, они су се обогатили. Медијски императори у земљи клонова.

Има ли излаза из овакве ситуације? Против окупације постоји само један лек. А то је устанак, овде се мисли на културни устанак, Први српски културни устанак.

Зашто не бисмо сви који волимо и живимо за језичку уметност жртвовали део себе за бољу будућност, за наше потомке? Зашто својим скромним новцем, са глумцима који имју националну свест не бисмо створили алтернативно позориште. Нису нам потребне прљаве мафијашке паре, ни мрвице са богате државне трпезе титоистичке бирократије.